

ΕΛΚΥΣΤΙΚΟ, ΜΑΓΝΗΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ, ΤΟΝ ΟΔΗΓΕΙ ΣΕ ΜΕΡΗ ΕΞΩΤΙΚΑ ΤΟΝ ΠΛΗΜΜΥΡΙΖΕΙ ΜΕ ΕΝΤΟΝΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ. ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ ΟΙ ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ, ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ, Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΩΝ. Η ΒΑΣΙΚΗ ΗΡΩΙΔΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΜΕ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ ΚΙ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ. ΟΤΑΝ ΦΤΑΝΕΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΙΣΘΑΝΕΤΑΙ Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΟΤΙ ΘΑ ΤΟΥ ΛΕΙΨΕΙ Η ΑΔΙΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ.

Ρένα Παναγιωτάτου.

Τα Κασσιόπεια με εντυπωσίασαν βαθιά. Με γραφή ποιητική και με διακριτικό σαρκασμό πραγματεύεται ένα κοινότατο αλλά ελάχιστα δουλεμένο στη λογοτεχνία θέμα: Την ενδοοικογενειακή κακοποίηση, το φοβερό αποτύπωμα μιας στερητικής μητέρας προς την κόρη της. Η διαγενεακή προέλευση της μητρικής υστέρησης, η αδύναμη αντίσταση του αρσενικού- πατρικού ρόλου, η βαθύτητα και η μονιμότητα των συνεπειών μιας τέτοιας συνθήκης, η σύνδεση της κακοποίησης με την ψυχική υπερπροσπάθεια και τη χαρισματικότητα, δίνουν στο μυθιστόρημα τη δυναμική μιας σπουδαίας ψυχογραφίας. Η αφηγηματική γοητεία και οι εξωτικές αναφορές αποτελούν το υλικό που χτίζει μια βαθιά ανάλυση ενός φαινομένου που τείνει να αποκρύπτεται πίσω από την σχεδόν εμμονική (και καθόλου αθώα τελικά) μυθοποίηση του μητρικού ρόλου. Απολαυστικό και θεραπευτικό.
Κριτική *politias net toniapad*

Καλησπέρα σας.

Ευχαριστώ πολύ τον Ελληνο-Αιθιοπικό Σύλλογο που μου έδωσε την ευκαιρία να βρεθώ απόψε κοντά σας σε αυτόν τον τόσο φροντισμένο χώρο.

Αγαπητοί παλιοί και νέοι φίλοι και φίλες, της Αιθιοπίας και της Ελλάδας, χαίρομαι πολύ που σας βλέπω και ευχαριστώ που με τιμάτε με την παρουσία σας.

Τον εκδοτικό οίκο Οσελότο που για δεύτερη φορά

συνεργάζομαι μαζί του και παραμένω πολύ ευχαριστημένη, Ευχαριστώ πολύ τον καλό μου φίλο και συμμαθητή Γιώργο Γιαννόπουλο, πολυσχιδή και πολυτάλαντο που δέχθηκε να μου συμπαρασταθεί στην παρουσίαση του βιβλίου. Είμαι σίγουρη πως θα απολαύσετε τον άμεσο και ζεστό του λόγο.

Ακόμη ευχαριστώ την Γαλάτεια μου, που προθυμοποιήθηκε να διαβάσει αποσπάσματα του βιβλίου.

Ήταν κάτι σαν τάμα για μένα να γραφτεί αυτό το βιβλίο. Αφενός αποτελεί φόρο τιμής και οφειλή ευγνωμοσύνης για την μοναδική Αιθιοπία που φιλοξένησε την οικογένειά μου για εκατό χρόνια, από το 1860 που πήγε η πρώτη ηρωίδα μου, η Χρυσάνθη έως το 1973 που έφυγε η τελευταία, η υποφαινόμενη. Αυτό είναι το σκηνικό, το υπόβαθρο της μυθοπλασίας.

Και αφετέρου, αυτό το βιβλίο ήταν μια προσπάθεια να καθαριστεί το λεγόμενο αποτύπωμα. Πρόκειται για το θέμα του βιβλίου. Τι είναι το αποτύπωμα. Διαπραγματεύεται ένα ένδοοικογενειακό τραύμα, ένα αποτύπωμα, που με ύπουλο τρόπο περνάει απ την μια γενιά στην άλλη, διαβρώνοντας την αγνότερη σχέση αυτήν της μάνας με την κόρη.

Ήθελα να απενοχοποιήσω τις προγονές μου ως μητέρες και να τις απελευθερώσω ως κόρες. Το θέμα του βιβλίου, διαπραγματεύεται ένα ένδοοικογενειακό τραύμα, ένα

αποτύπωμα, που με ύπουλο τρόπο περνάει από την μια γενιά στην άλλη, διαβρώνοντας την αγνότερη σχέση αυτήν της μάνας με την κόρη. Την ενεργειακή κατάθεση και στην συνέχεια την δέσμευση ενέργειας κάποιας πράξης ή συναισθήματος που έχει συμβεί στο παρελθόν και μεταφέρεται ύπουλα δεσμεύοντας τους απογόνους.